

svetislav nenadović

desiće se ovde pesma

U ovoj sobi desiće se pesma
toplo leglo stiha suho zvoni
kao azbest jutarnjeg sunca u pogano ptičje rebro

Mesec je mlad, ognjište isisano pčelinjakom
bakreni novčići zvezda plove nizvodno
desiće se ovde pesma, polaka i svilena
struk joj vidim tu šarenu suknju pevanja
ljubim joj vodu, taj sjaj tu baštinu
ljubim joj i dušu

zašto me kasarno iluzija ponižavaš?

U mrtvoj šumi danima gospodari vatra
opaka zamiruća lutalački zvezdana
sva devičanska od predela što se puši
kao crne grudi zemlje oranice koju pljusak
larvama osipa

U mrtvoj šumi tamni vitezovi u odelima mrtvim
za mrtvom trpezom pevaju o nenađenom raju
unuci jelena ovde se ne nastanjuju
ne lete ptičiji skeleti mesečinom
samo težak pepeo zastire tajne tragove
na kojima divokoze na kojima sokolovi šapuću
[na uzbune]

U mrtvoj šumi ne živi kukurek ni zasejan mravinji
[dah]

suze puževi u tajnim uniformama
nigde nema ni zaprljanih gamadi
vuci zubima koji biju
daleko odavde u tuđem snu
krećnom zemljom zvezdu mudrosti ištu

Lepota vilonog konjica
ne zatiče oči u stranputici mrtve šume
samo bik sunčani luta odvezan i napušten
tražeći vodeno vreme šume.

Noću su žene vanvremena čeda
u sebi nose mleko kao ptica mrtvu nijansu duge
mrtvi ih vetrovi ištu, počiva preporod u njihovom
[jeziku]
budu uvek ono što biti mora, prazni teatar,
[meteor]
rušilačka moć im je u grlu rušilačka misao

dok se bude zlatni kilometri novembra, o vi
[cvetovi]
u obliku zvona, umrli van sumraka, van svesti
ovičeni ste u ženi kao vid koji nema izlaska
[niotkuda].

More je vuk beli gorka je istina u njegovim
[dubinama]
sudbina morskog cveta niče i cveta u morskim
[čelijama]
ko ženu pokloni moru rimuje se sa delfinima
u dubinama je smrt kao mnogoznali bolesni jelen
more je vuk beli gorka je istina u njegovoj
[dubini]

o duboke lađe usrdne zar moram umreti a život
[na boku]
pčele ukusom mudruju u mojem dvorskom parku
ne spaljujte tako naglo, zvezda sam večernja što
[iskri imanjem noći]
bilisanje nije u morskoj ikri, plamenu u gubici
življenje je kad plitki bunari u nizvođu
[bude mi kosti bedrene]
o duboke lađe usrdne zar moram umreti a život
[na boku]

daleko u vodenom vedru pišti galija zlatna,
[vrača se sa dna sveta]
proglasite krošnjom proglasite me stablom i
[sasecite moje nutrine]
ja čujem taj zov taj pogrom nad ženskom
[pučinom]
o, odbeći kao dečak međ kose na nasip u
[starih ševa let]
pa da sagorim međ državom trave kroz strpljive
[reči]
daleko u vodenom vedru pišti galija zlatna,
[vrača se sa dna sveta]

ANTE ŠIMUNIĆ

DOBA VATRE

2.

To more što buči
Neobuzdanom konjicom svog talasja
Stvoreno za pogibeljne prijelaze
Iz stanja vatre u neka druga stanja tvari
Doživlje se prazno između dviju obala
U prekidima
Kad tonu zahuktali strojevi
Crni se ugarak približava obali
I konačno razbija o stijenje
Iščekavajući u pjeni s pobešnjelijih gubica

3.

Vatra i sunce
Nalaze jednako počivalište
Na dnu tvari

4.

Od raznih tvrđava
Rasprostranjenih diljem svijeta
Želim osvojiti samo onu
Kuju brani vojska vječnijih vatri
Sprema da ljutog neprijatelja
Sažeže u prah

5.

Ponovo vatra i more
Svijetom žele zavladati
More prožima svaki kamen
Biljku i ribu
Svaki otok
Nema morem nenaseljenih prostora
Nema vatrom nezatečenih predjela i stvari
Tu je kiša u kojoj se prikriva vatra
I ovaj crni oblak sa svijetlim porubom
Nosi u sebi isto znamenje plamena
Uberite ovaj zamaman cvijet
Prizovite onu pticu s njenog pjevališta
Odlomite onaj kamen jednim drugim kamenom
Nepotrebno spominjali drvo
I tako redom druge stvari
Od manje ili veće važnosti
U svakoj od njih
Otkrit ćete uskrovištene vatre